Орач під дому тінню спокійно сів,
Вдоволеному ватра горить його.
Бринять гостинно мандрівцеві
В мирнім селі вечорові дзвони.

Назад у гавань нині пливе моряк,
В містах далеких ясно на ринках згас
Розлогий шум; в альтані тихій
Сяє веселістю бенкет друзів.

А я? Всі смертні з праці й платні живуть,
В труда й спочинку звичній замінності
Радіє все; чому ж в моїх лиш
Грудях жало не засне ніколи?

Весна на небі квітне вечірньому;
Троянд розквітли сонми, і злотний світ
Спокійно сяє; о візьміте,
Хмари пурпурні, мене! Хай горе

Моє й кохання в світлі розточаться! —
Але, безумством просьби настрашений,
Зникає чар, темніє, знову
Я попід небом стою самотній.-

Прийди ж, дрімото кротка! Жадає так
Багато серце. Мрійна, бентежна, все ж
Колись, о юне, ти погаснеш!
Благосна буде потому старість.